

sminkelés

legyenek hajszálaid megszámlálhatatlanok.
nézzem végig, ahogy a hajadnál
fogva megszámlálhatatlan irányba húz
szét a világ. arcod kenődjön el az égen,
felismerhetetlenségig, akár a naplemente
(narancsízű pezsgőtabletta). szempilláid
feszüljenek villanydrótokká. a bőröd
legyen rongyosabb, mint az utcai
szemeteskukákban az aznapi újságok,
ajkaid pedig magányosabbak,
mint az elázott padok a parkokban.
én túrjem mindezt oly belső mozdulatlansággal,
ahogy egy fa túri önmagát.
megsemmisülésed mégis legyen vigasztaló,
akár egy nyitott koporsós temetés.

Celler Kiss Tamás (1995, Verbász) Sinkó-díjas költő, a Híd Kör tagja, az Újvidéki Egyetem hallgatója. Első kötete Anyaméh címmel látott napvilágot a zEtna Kiadó gondozásában, 2015-ben.

Seres Lili Hanna

Négy nő

Négy nő ül a teraszon. Teáznak, kávéznak, cigarettáznak.
Audrey whiskyt kortyol, főzőcsokit harapdál.
Virginia, mondja lassan a szemközt ülő kontyos nőnek,
én mindig is tiszteltelek, Virginia, szívesen lennék te.

Köszönöm, drágám, jelenik meg a félmosoly Virginia arcán,
nemkülönb lennék én is te, gyönyörű, bájos, a férfiak álma.
Még ha csak ennyi lenne, mondja a falnál ülő nő, haját
füle mögé tűrve, én bármelyikötök szívesen lennék.

A négy nő felnevet. Legszívesebben most éppen te lennék,
fúrja tekintetét az asztalfőn terpeszkedőre.
Frida, kérdi Virginia. El tudom képzelni, mondja, el,
hogy Sylvia mélyen belül valójában egy Frida.

És te melyikünk lennél, Frida?
Három szempár néz kedvesen a füstben ázó alakra.

Színes ruháját gyűrögeti, aztán elmosolyodik.
Audrey nem, mert akkor le kéne gyantázni az arcom.

Most gondolom, hogy tökéletes legyen a kép,
téged kéne választanom, Sylvia, de sajnos
szívesebben fulladnék folyóba, mint gázzal telt konyhába.

Elhallgatnak. Kortyolgatják a teát, kávét,
whiskyt, csokit harapdálnak, Frida szőlőt markol,
a füst elhomályosítja arcukat, mintha álmodnának.

Nagy terpeszben, összezárt vagy keresztbe tett lábbal ül
négy nő a teraszon. A szél kezd feltámadni,
kilógó tincseik billegnek, mint egy elromlott óramutató.

Elönti

Egyenes háttal ül az asztalnál, vállát lenyomja,
nyakát felhúzza, lábai szorosan egymás mellett.
Pillantását előre szegezi, az üres szék homálya
fölötti világoszöld növényekre. Az üres széken
ott terem a főnök, szemüveges, szoros kontyos,
a világ legszebbje. Zavarba jön, hátán húz egyet,
hogy újra tökéletes legyen. A főnök rámosolyog.
Mappáját nézegeti, jegyzetel. Ő meg izzadni kezd.
Hasa görcsbe rándul, teste hirtelen elernyed,
feje lekonyul, mindene fáj. A főnök kimondja az ítéletet.
Nedvességet érez a lábai között. Elönti a szégyen.
Felébred, magához tér. Elfolyt a magzatvíz.

Seres Lili Hanna 1993-ban született. Prózát és verset ír; a prae.hu és az ELTE Online rovatvezetője. Az ELTE BTK doktoranduszaként a kortárs magyar irodalom szegénységábrázolásával foglalkozik. Első verseskötete *Várunk címmel 2019 áprilisában jelenik meg a FISZ gondozásában.*

Kotnyek István: Labdatartás